

Kitab Daniel - Nomer Telung Puluh Tiga

“Segel” Allah sing Diteraake nalika Dekret Undhang-Undhang Minggu:
Analisis Profetik tumrap Daniel Bab 6

Jeff Pippenger

2023-12-28

“Meterai” Allah kang bisa katon, kapacak cetha nalika dekret hukum Minggu diumumkanaké.

“Ora ana siji waé saka antarané kita sing bakal nampa segelé Allah, manawa watak kita isih ana cacad utawa rereged sanajan mung sethithik. Iku dipasrahaké marang kita kanggo mbeneraké kekurangan-kekurangan ing watak kita, kanggo nucèkaké pedalemaning nyawa saka saben najis. Banjur udan pungkasan bakal tumiba marang kita kaya déné udan wiwitan tumiba marang para murid ing Dina Pentakosta...”

“Para sadulur, apa kang sira tindakake ana ing pakaryan agung panggawé siyaga iki? Wong-wong kang nyawiji karo jagad padha nampa cetakan kadonyan lan lagi nyawisake awake kanggo tandha kéwan mau. Nanging wong-wong kang ora ngendel marang awaké dhéwé, kang ngasorake awaké ana ing ngarsané Gusti Allah lan nyucekake nyawané lumantar manut marang kayekten, iki padha nampa cetakan kaswargan lan lagi nyawisake awake kanggo segelé Gusti Allah ana ing bathuké. Nalika dhawuh iku metu lan cap iku kacethakaké, wataké bakal tetep resik lan tanpa cacad kanggo salawas-lawasé.” Testimonies, jilid 5, 214, 216.

Dhaniel nampa meterai kang bisa katon, nalika dheweke dicemplungaké menyang guwané singa, mula bab iki makili dhawuh undhang-undhang Minggu.

Banjur wong-wong mau padha nglumpuk sowan marang raja, lan matur marang raja, “Sumurupa, dhuh raja, manawa angger-anggeré wong Media lan Persia iku mangkéné: yèn ora ana pranatan utawa katetepan kang wus katetepaké déning raja kena diowahi.” Banjur raja dhawuh, lan Daniel digawa sarta dibuwang menyang guwaning singa. Raja banjur ngandika marang Daniel, “Gusti Allahmu kang kokabdi kanthi satuhu lan tanpa kendhat, Panjenengané bakal ngluwari kowé.” Banjur ana watu digawa lan disèlèhaké ing cangkemé guwa mau; lan raja ngèdhèkaké nganggo caping segelé dhéwé lan caping segelé para panggedhéné, supaya tujuwan prakara Daniel mau aja nganti owah. Daniel 6:15–17.

Crita iku ora rampung ana ing kono, nanging pancen rampung ana ing papan wiwitané. Garis ing Daniel pasal nem nggambarake konfederasi kang utamane dipandhegani déning satus rong puluh pangeran lan loro présidhèn sing luwih cilik, nanging uga nyakup para penaséhat, para panglima, lan para gubernur. Aliansi limang pérangan iku kawangun kanggo ngapusi Sang Prabu supaya nganiaya Daniel. Crita iku dipungkasi kanthi paukuman tumrap wong-wong mau, awit wong-wong mau nggambarake sawijining paukuman mligi kang kelakon nalika hukum Minggu; sawijining paukuman kang ora katujokake marang wong-wong sing makili Daniel utawa Sang Prabu, nanging marang wong-wong sing wis

ngapusi Sang Prabu.

Lan Sang Prabu paring dhawuh, banjur wong-wong sing wus padha nuduh Dhaniel iku digawa, lan padha diuncalake menyang guwa singa, iya wong-wong mau, anak-anake, lan para garwane; lan para singa nguwasani wong-wong mau, sarta ngremuk kabèh balung-balunge nganti ajur, sadurunge tekan dhasaring guwa. Daniel 6:24.

Ing skenario kenabian, tansah gréja sing nasaraké nagara, lan pasal nem lagi ngidentifikasi nasaraké kang ditindakaké marang sang raja. Sawisé Ahab nyeksèni pawujudan agung saka pangwasané Allah ing Gunung Karmèl, Élia nuntun dhèwèké lumantar udan bali marang Izébèl. Ahab ora nduwèni alesan kanggo ngira yèn Izébèl ora bakal kagum marang paseksèn kang kuwasa bab pangwasané Allah, nanging Ahab wis kasasar marga saka gethingé Izébèl marang Élia kang wis ngrembaka jero banget. Crita bab Élia ing pasamuwané karo Ahab lan Izébèl diulang manèh ana ing crita Yohanes Pembaptis (kang iku Élia), lan Hèrodès lan Hèrodias.

Nalika ing dina lairé, Hèrodès kang mendem janji marang Salomé, (putriné Hèrodias), saparo karajané, dhèwèké ora nyana yèn Hèrodias bakal nuntut sirahé Yokanan. Para ratu, manawa Akhab, Hèrodès, utawa Darius, padha kapusan déning wong wadon najis lumantar tarian para nabi palsu Izébel, utawa tarian putriné Hèrodias, utawa konfederasi kaping lima ing critané Dhanièl. Pilatus uga kapusan déning kaimaman kang rusak, kang makili “gréja” Yahudi, lan gréja nglambangaké sawijining wong wadon.

Pangapusan iku minangka sawijining ciri saka skenario kenabian, lan Islam saka Bilai kaping telu iku goroh kang dipigunakaké kanggo ngapusi Perserikatan Bangsa-Bangsa ing dina-dina wekasan lumantar rasa wedi. Loro-loroné, yaiku “pangapusan” lan “goroh” kang ngasilaké pangapusan mau, wis diidentifikasi ana ing Sabda kenabiané Allah. Peranan Islam, lan kapapahan kang dadi sirah kaping wolu saka pitu sirah, wis kawiwitan diidentifikasi minangka pérangan saka pekabaran kang kabukak segelé ing dina-dina wekasan, yaiku Wahyu Yesus Kristus. Mulané, mbabar pangapusané Darius ing Daniel pasal enem iku minangka pérangan saka pekabaran kang mbentuk pekabaran Panguwuh Tengah Wengi. Pangapusan iku unsur kang marasaké kanthi sampurna tatu pati mau, mangkono nguripaké manèh kapapahan minangka karajan kaping wolu lan kang pungkasan. Ing pangapusané Darius, loro présidhèn murtad lan satus rong puluh pangeran iku para wakil saka konfederasi pangapusan kang dipertentangaké karo Daniel.

Satus rong puluh iku minangka pralambang para muridé Gusti Allah ing Pentakosta.

Lan ing dina-dina iku Pétrus jumeneng ana ing satengahing para sakabat, sarta ngandika, (cacahing wong kang katulis asmane bebarengan iku kurang luwih satus rong puluh.) Para Rasul 1:15.

Pentakosta nglambangaké undhang-undhang Minggu nalika meterai dipasrahaké, lan satus rong puluh pangéran sing ngapusi Darius iku minangka pralambang imam-imam palsu ing wektu undhang-undhang Minggu. Ana rong golongan saka wong-wong sing ngapusi raja,

kang dituduhaké déning loro présidhèn murtad lan satus rong puluh pangéran murtad. Loro présidhèn iku digolongaké bebarengan karo Daniel, sing iku nabi. Loro golongan sing ngapusi Darius iku makili sak golongan nabi-nabi palsu lan sak golongan imam-imam sing wis rusak.

Bilah tumrap para pangon kang ngrusak lan nyebar-nyebar wedhus-wedhus pangonan-Ku! mangkono pangandikane Pangeran. Mulane mangkene pangandikane Pangeran, Gusti Allahing Israel, tumrap para pangon kang ngengon umatingSun; kowe wis nyebar-nyebar pepanthan-Ku, lan ngusir wong-wong mau lunga, sarta ora nggatèkaké wong-wong mau; lah, Aku bakal ngukum kowe marga saka alaing panggawemu, mangkono pangandikane Pangeran. Lan Aku bakal nglumpukaké turahaning pepanthan-Ku saka sakehing nagara, ing ngendi wong-wong mau wus Dakusir, lan bakal Dakbalèkaké menyang kandhang-kandhangé; lan wong-wong mau bakal subur sarta saya tambah akèh. Lan Aku bakal ngedegaké pangon-pangon ana ing sadhuwuré wong-wong mau, kang bakal ngengon wong-wong mau; lan wong-wong mau ora bakal wedi menèh, utawa kaget, lan ora bakal kekurangan siji waé, mangkono pangandikane Pangeran. Lah, bakal tekan wektuné, mangkono pangandikane Pangeran, manawa Aku bakal ngetokaké kanggo Dawud satunggaling Pang kang mursid, lan satunggaling Raja bakal jumeneng lan makmur, sarta bakal nindakaké paukuman lan kaadilan ana ing bumi. Ing dina-dinané Yehuda bakal kapitulungan, lan Israel bakal manggon kanthi tentrem; lan iki asma kang bakal sinebut marang Panjenengané, PANGERAN KAADILAN KITA. Mulane, lah, bakal tekan wektuné, mangkono pangandikane Pangeran, manawa wong-wong mau ora bakal matur menèh, Pangeran iku gesang, kang wis ngentasaké bani Israel saka tanah Mesir; nanging, Pangeran iku gesang, kang wis ngentasaké lan nuntun turuné brayat Israel metu saka tanah lor, lan saka sakehing nagara ing ngendi wong-wong mau wus Dakusir; lan wong-wong mau bakal manggon ana ing tanahé dhéwé. Atiku ana ing jeroné remuk marga saka para nabi; sakehing balungku gumeter; aku kaya wong mendem, lan kaya wong kang dikalahaké déning anggur, marga saka Pangeran, lan marga saka pangandikané kasucèné. Amarga tanah iku kebak wong laku jina; amarga marga saka sumpah, tanah iku nggrundel; papan-papan kang endah ana ing ara-ara samun dadi asat, lan lakuné ala, sarta kakuwatané ora bener. Amarga nabi lan imam, loro-loroné padha najis; temenan, ana ing padaleman-Ku Aku nemu pialané, mangkono pangandikane Pangeran. Mulane dalané bakal dadi tumrap wong-wong mau kaya dalan kang lunyu ana ing pepeteng; wong-wong mau bakal kasurung maju, lan tiba ana ing kono; amarga Aku bakal nekakaké piala tumrap wong-wong mau, yaiku taun pamirsané wong-wong mau, mangkono pangandikane Pangeran. Yeremia 23:1-12.

“Taun pambesukan”ipun Yeremia punika pangadilan tumrap para pangrancang pitenah ingkang ngapusi Darius. Pangadilan tumrap para nabi palsu lan para imam punika dados sawijining pokok ing Sabda kenabian. Lan kados dene sawijining kaimaman ingkang rusak nuntun metu lan ngapusi para panguwasa Romawi nglawan Kristus, mangka pitenah ing Daniel enem punika ngrembag kasunyatan kenabian punika piyambak.

Garis-garis kenabian ing pasal lima kitab Daniel ngetokake paukiman eksekutif sing katindakaké marang sungu Republik lan bangsa Amerika Serikat ing wektu hukum Minggu. Paukiman iku kaleksanan déning Islam saka Bilai katelu, sing wis nyusup mlebu ing karajan liwat témbok kidul sing ora kajaga. Garis hukum Minggu ing pasal telu kitab Daniel nandhakaké umat Allah diangkat dadi panji tumrap saindenging jagad ing wektu iku uga. Pasal nem lagi mratelakaké paukiman sing katindakaké marang para nabi palsu ing sajarah sing padha mau.

Ing mangsaning undhang-undhang Minggu ing Amerika Sarékat, sungu Protestan sing murtad iku kawangun saka rong golongan: siji sing njunjung Minggu minangka dina pangibadah, lan sijiné manèh sing kanthi muspra ngakoni njunjung Sabat minangka dina pangibadah. Padha tandhingané ana ing sajroning sungu Républikan, yaiku partéy Demokrat lan Républikan. Saben siji saka loro sungu murtad iku wis dilambangaké déning wong Saduki lan wong Farisi ing jamané Kristus. Loro présidhèn murtad lan satus rong puluh imam ing panyasatané Darius uga nggambaraké loro golongan saka sungu Protestanisme sing murtad. Sanadyan sajatiné wong-wong mau iku tokoh-tokoh pulitik ing mangsa nalika carita mau dumadi, konteks pituduh nubuatané netepaké yèn kuwasa agama sing murtad iku sing nasaraké nagara.

Crita kasebut, kaya dene dipratélakaké ing Gunung Karmèl, mratandhani rong golongan nabi palsu, yaiku nabi-nabi Baal lan nabi-nabi wit pangremaan (Asytarot). Bareng, kalorone iku nglambangaké sesambungan greja lan nagara, awit Baal iku déwa lanang lan Asytarot iku déwi wadon. Élia ing wekasané ngukum pati nabi-nabi palsu ing Gunung Karmèl, padha kaya golongan pakempalan ing Daniel pasal enem kang kacemplungaké menyang guwa singa.

Lan Élia ngandika marang wong-wong mau, “Cekelen para nabi Baal; aja nganti ana siji waé saka antarané kang uwal.” Banjur wong-wong mau nyekel wong-wong iku; sarta Élia nuntun wong-wong mau mudhun menyang kali Kishon, lan matèni wong-wong mau ana ing kono. 1 Raja-raja 18:40.

Ing cariyos Gunung Karmel sing padha, kang kaewakili déning Yohanes Pambaptis, kakuwatan sing ngapusi iku yaiku putriné. Kaloro cariyos mau padha nandhani manawa para pangapus iku padha nari, manawa ngubengi saosané ana ing Gunung Karmel, utawa ana ing pésta ulang taun Hérodès sing kebak mendem, ing kono Salomé nindakaké tarian pangapusané. Bareng loro garis mau bebarengan, iku nuduhaké gabungan gréja lan nagara sing kawangun kanthi pepak nalika hukum Minggu, lan manawa gréja-gréja murtad ing Amérika Sarékat iku para putri Hérodias, yaiku Izébèl, kang loro-loroné makili Katulik. Ulang taun Hérodès nandhani pungkasané karajan kaping nem saka kéwan bumi, nanging ing wektu sing padha uga nandhani dina lairé karajan kaping pitu saka wangsit Kitab Suci (Perserikatan Bangsa-Bangsa).

Ing sajroning janji marang Salome piyambak, Herod sarujuk maringi saparo karajané marang Salome, kanthi mangkono netepaké yèn karajan kapitu iku nglambangaké gabungan saparo

gréja lan saparo nagara. Karajan iku wiwit nalika sirahé Yohanes dipasrahaké marang Herodias. Awit saka iku, karajan kapitu iku digambaraké ing Wahyu pasal pitulas minangka kang terus lumaku nanging mung sawatara mangsa cekak. Ing wektu hukum Minggu iku uni telu-rangkep dileksanakaké, amarga ana ing kono sepuluh raja sarujuk maringaké karajané kang ora suwé umuré marang kéwan iku sajroning sak “jam.” Sak “jam” iku yaiku “jam” krisis hukum Minggu, kang diwiwiti ing Amérikah Sarékat lan dipungkasi nalika Mikhaèl jumeneng.

Lan sungu sepuluh kang kokdeleng iku sepuluh ratu, kang durung nampani karajan; nanging bakal nampani pangwasa minangka para ratu sajrone sajam bebarengan karo kewan iku. Wong-wong iku padha sapikiran, lan bakal masrahake pangwasa lan kakuwatane marang kewan iku. Wong-wong iku bakal perang nglawan Sang Cempé, lan Sang Cempé bakal ngalahake wong-wong mau; amarga Panjenengane iku Gustuning para gusti lan Ratuning para ratu; lan wong-wong kang nunggil karo Panjenengane iku wong-wong kang katimbangan, lan kapilih, lan setya. Wahyu 17:12–14.

Para sepuluh raja, kang dipralambangaké déning Hérodès, padha sarujuk nalika dina miyosé karajan kapitu kanggo masrahaké satengahing karajané marang kéwan mau sajrone krisis angger-angger dina Minggu, kang dipralambangaké minangka “sawijining jam.” Ing “jam” mau, tulisan tangan kaserat ana ing témboké Belsyazar. Ing “jam” mau, Sadrakh, Mesakh, lan Abédnego dicemplungaké menyang pawon geni lan banjur kaangkat munggah ana ing méga, kaya déné loro seksi ing Wahyu pasal sewelas. Uni telu-rangkep iku kasawijèkaké lumantar panyasatan kang ditindakaké déning kéwan bumi, kang ndhatengaké geni tumurun saka swarga ana ing ngarepé manungsa.

Lan aku nyumurupi ana kéwan liyané munggah saka bumi; lan dhèwèké duwé sungu loro kaya cempé, lan gunemé kaya naga. Lan dhèwèké nindakaké sakèhé kakuwasané kéwan kang kapisan ana ing ngarsané, sarta njalari bumi lan wong-wong kang manggon ana ing kono padha nyembah marang kéwan kang kapisan, kang tatu patiné wis waras. Lan dhèwèké nindakaké pratandha-pratandha gedhé, nganti bisa ndadèkaké geni mudhun saka langit menyang bumi ana ing paningalé manungsa, lan nasaraké wong-wong kang manggon ana ing bumi lumantar mujijat-mujijat kang diwènèhaké kakuwasan marang dhèwèké kanggo ditindakaké ana ing ngarsané kéwan mau; karo ngandika marang wong-wong kang manggon ana ing bumi, supaya padha damel reca kanggo kéwan kang naté katatu déning pedhang, nanging tetep urip. Wahyu 13:11–14.

Jagad iki kasasar, ora pati déning mujijat-mujijaté, nanging déning “sarana saka mujijat-mujijat mau” kang diparingi kuwasa marang dheweke kanggo nindakaké. Ungkapan “sarana saka mujijat-mujijat mau” iku minangka frasa tambahan, nanging frasa iku maringi penekanan kang trep tumrap mujijat-mujijat mau, lan prakara iki kudu digatèkaké kanthi tliti. Cara pesen palsu (geni saka swarga) iku ngapusi jagad iku wigati kanggo dimangertèni, awit kita saiki dumunung ing sajarah kang pas nalika para pedununging bumi iki lagi dihipnotis lumantar sawijining “dalan agung informasi” kang dikuwasani lan dimanipulasi déning para sudagar globalis ing bumi. Bab iku bakal kita tinggal dhisik nganti

artikel-artikel sabanjuré, nanging saiki kita mung nyathet yèn pangapusan para présidhèn lan para pangeran kang ditindakaké marang Darius iku sawijining pokok profetik kang mligi, kang ngemot sawatara unsur kang sesambungan lan perlu dimangertèni.

Manunggaling telu mau dipunrangkep lumantar panyasataning jogèd sensual Salome ing ngarsaning para panguwasa nalika pésta ambal warsanipun Herodes. Panyasatan ingkang dipunpaksakaken dhateng Pilatus, ingkang kadadosanipun kaping kalih ing sipatipun, yaiku tuduhan bilih Kristus nyebabaken lan nyengkuyung pambrontakan nglawan kakuwasan nagari, lan ugi bilih Panjenenganipun nindakaken pitenah nglawan kakuwasan agami. Ing sajarah punika tiga mungsuh nglumpuk dados satunggal. Kakuwasan Romawi (nagari), Barabas, Kristus palsu (nabi palsu), lan gréja Yahudi ingkang murtad (kéwan). Gréja ingkang murtad punika nasaraken panguwasa Romawi (nagari), kanthi goroh kaping kalih, yaiku pambrontakan lan pitenah.

Nalika pungkasané Darius kasadharakaké marang pameca para pangapusié, dhèwèké kapeksa mbuwang Daniel menyang guwa singa. Daniel nglanggar angger-angger nagara amarga katresnané marang angger-anggeré Gusti Allah. Goroh kang diajokaké marang Darius kasil ditindakaké kanthi ngluhuraké gumunggungé Darius, saéngga nyegah dhèwèké supaya ora ngenali pamecané para pangapusié. Goroh lan pameca ing carita bab Daniel lan guwa singa iku nandhakaké yen mituhu marang Gusti Allah dianggep minangka pitenah lan pambrontakan, kang dadi pameca kaping pindho sing padha kaya ing salib, lan tenger dalam salib iku salaras karo tenger dalam angger-angger Minggu.

Paukuman tumrap kakuwatan agami sing nipu iku dadi sawijining prakara ing ramalan Kitab Suci, kaya dene kasunyatan manawa kakuwatan agami iku ngapusi kakuwatan nagara.

Wong-wong mau weruh yèn dhèwèké wis katipu. Wong siji padha nyalahaké sijiné merga wis nuntun dhèwèké marang karusakan; nanging kabèh padha manunggal anggoné numpuk paukumané sing paling pait marang para pelayan. Para pangon sing ora setya wis medharaké pangandikan kang nyenengaké; dhèwèké wis nuntun para pamirengé supaya mbatalaké angger-anggeré Allah lan nganiaya wong-wong sing arep netepi angger-angger iku kanthi suci. Saiki, sajroning kasengsarané sing tanpa pangarep-arep, para guru iki ngakoni ana ing ngarepé jagad kabèh pakaryané penipuan. Wong akèh kebak nepsu. “Kita wis sirna!” mangkono panguwuhé, “lan kowé iku sing dadi sebab karusakan kita;” banjur padha mbalik nglawan para pangon palsu. Wong-wong sing biyèn paling nggumun marang dhèwèké, iku uga sing bakal ngucapaké ipat-ipat sing paling nggegirisi marang dhèwèké. Tangan-tangan sing biyèn makuthani dhèwèké nganggo laurel, saiki bakal diangkat kanggo numpes dhèwèké. Pedhang-pedhang sing kuduné kanggo nyembelèh umaté Allah, saiki dienggo ngrusak para mungsuhé. Ing endi-endi ana pasulayan lan tumpahing getih.” *The Great Controversy*, 655.

Para pamimpin agama banjur dibaleni paukuman sawisé mangsa sih-rahmat katutup, amarga para kawulane ngerti yèn wong-wong mau wis katipu déning goroh kang disebar déning para pamimpin agama. Para présidhèn lan para pangéran, bebarengan karo

kulawargané, kabèh nandhang paukuman balesan kang padha marga saka goroh kang padha disebaraké. Nalika Élia nyembelèh para nabi palsu ing Gunung Karmèl, paukuman balesan kang padha iku digambaraké ana ing “lindhu gedhé” ing Wahyu pasal sewelas, nalika “pitung ewu” dijungkirké.

Lan ing jam iku uga ana lindhu gedhé, lan saprasepuluh pérangan kutha rubuh, lan ing lindhu iku wong pitung ewu padha tiwas; dene wong-wong liyané padha kacuwan banget, sarta padha ngluhuraké Gusti Allahing swarga. Wahyu 11:13.

Nalika kaleksananing lindhu gedhé saka Révolusi Prancis, pitung ewu wong sing dipatèni mau nglambangaké karatoning Prancis. Ing “jam” lindhu gedhé iku, yaiku angger-angger dina Minggu, pitung ewu wong sing dipatèni mau nglambangaké wong-wong Advent Hari Ketujuh sing sujud marang Roma, awit mung wong-wong sing mangertèni tanggung jawab tumrap Sabat dina kapitu sing nampa tandha kéwan iku nalika angger-angger dina Minggu teka.

“Pangowahan dina Sabat iku pratandha utawa cap wewenangé gréja Roma. Wong-wong sing, kanthi mangertèni tuntutan ing pepakon kaping papat, milih nglestarekaké Sabat palsu minangka gantiné Sabat kang satemené, kanthi mangkono padha ngaturaké pakurmatan marang kakuwasan kang mung déning kakuwasan iku waé prakara mau dipréntahaké. Caping kéwan iku Sabat kapapalèn, kang wis ditampa déning donya minangka gantiné dina kang wus katetepaké déning Allah.

“Nanging wektu kanggo nampa tengering kéwan galak, kaya kang wis ditemtokaké ing wangsit, durung tekan. Wektu panggawé pangujian durung tekan. Ana wong-wong Kristen sejati ana ing saben pasamuwan, ora kajaba pasamuwan Katulik Roma. Ora ana siji waé kang kaukum sadurungé padha nampa pepadhang lan weruh kuwajibaning angger-angger kaping papat. Nanging samangsa dhawuh iku metu kanggo ngetrapaké Sabat palsu, lan samangsa panguwara sora saka malaékat katelu ngélingaké manungsa marang pangibadah marang kéwan galak lan recané, garis antarané kang palsu lan kang sejati bakal kawigatèn kanthi cetha. Banjur wong-wong kang isih tetep lumaku ana ing panerak bakal nampa tengering kéwan galak iku ing bathuké utawa ing tangané.

“Kanthi langkah-langkah kang cepet kita lagi nyedhaki mangsa iki. Nalika gréja-gréja Protestan bakal manunggal karo kakuwasan sekuler kanggo nyengkuyung agama palsu, kang amarga nentang iku para leluhuré tau nandhang panganiaya kang paling bengis, ing wektu iku sabat kapausan bakal dileksanakaké déning kakuwasan gabungan antarane gréja lan nagara. Bakal ana murtad nasional, kang pungkasane mung bakal rampung ing karusakan nasional.” Bible Training School, February 2, 1913.

“Pitung ewu” wong kang katumpes ing “jam” nalika lindhu gedhé, yaiku hukum Minggu, uga dipadakaké karo “pitung ewu” wong kang ora gelem sujud marang Izebel ing jamané Élia.

Nanging Aku isih ninggalake kanggo Aku piyambak pitung ewu wong ing Israèl, yaiku kabèh dhengkul kang ora sujud marang Baal, lan saben cangkem kang ora ngambung

dheweke. 1 Para Raja 19:18.

Rujukan kapisan tumrap pitung ewu iku nuduhake sawijining golongan setya sing ora gelem sujud marang Izebel, lan rujukan pungkasan nggambarake sawijining turahan sing malah sujud marang Izebel. Nalika kapausan ngrebut tanah kamulyan (kéwan bumi ing Wahyu telulas), nalika angger-angger Minggu dileksanakake, siji golongan “katumbang,” déné golongan liyane uwal saka tangan panguwasané Babul; awit pesen supaya metu saka Babul wiwit lumaku ing wektu iku.

Panjenengané uga bakal lumebu ing tanah kang mulya, lan akèh nagara bakal katumpes; nanging iki bakal uwal saka astané, yaiku Édom, Moab, lan para pamingpining bani Amon. Daniel 11:41.

Tembung “countries” iku tembung tambahan, awit akèh negara ora “kasirnakaké” nalika ana paugeran dina Minggu, nanging akèh wong siji-siji saka golongan Seventh-day Adventists iya kasirnakaké, sabab ing wektu iku mung wong-wong mau piyambak sing kaanggep tanggung jawab marang pepadhang saka malaékat katelu. Wong-wong mau iku “akèh” kuwi, awit wong-wong mau yaiku para kang katimbangan supaya kalebu ing antarane wong-wong sing nampa meterai Allah, nanging wong-wong mau nampik panggilan iku.

Panjenengané banjur ngandika marang wong mau, Dhèk, kepriyé kowé bisa lumebu ing kéné tanpa nganggo sandhangan pesta kawinan? Lan wong mau ora bisa mangsuli apa-apa. Sang Prabu banjur ngandika marang para abdiné, Talinen tangan lan sikilé, banjur gawanen lunga, lan buwangen menyang pepeteng njaba; ana ing kono bakal ana tangis lan kertak untu. Awit akèh kang katimbangan, nanging mung sathithik kang kapilih. Matius 22:12–14.

Panyasataning para pangéran lan para présidhèn ing Daniel bab nem punika ngenali paukuman tumrap kakuwatan agami ingkang nasaraken kakuwatan nagari.

Sang ratu banjur dhawuh, lan wong-wong kang wus nudhuh Dhanièl iku padha digawa, banjur diuncalaké menyang guwa singa, iya wong-wong mau, anak-anaké, lan para bojoné; lan singa-singa iku nguwasani wong-wong mau, sarta ngremuk kabèh balungé dadi pecahan sadurungé tekan dhasaré guwa. Daniel 6:24.

Kita badhé nglajengaken kitab Daniel wonten ing artikel salajengipun.

Lan apa maneh kang kudu dakucapaké? awit wektu ora bakal cukup tumrap aku kanggo nyritakaké bab Gidéon, lan Barak, lan Simson, lan Yéfta; uga bab Dawud, lan Samuel, lan para nabi: kang lumantar pracaya ngalahaké karajan-karajan, nindakaké kabeneran, olèh prasetyan-prasetyan, nutup cangkemé singa-singa. Ibrani 11:32, 33.